

POSUDEK

na diplomovou práci studentky Anety Brůhové na téma:

„Trestný čin znásilnění“

Předmětná diplomová práce je již druhá, kterou autorka na stejné téma předložila k posouzení. Její původní diplomová práce neprošla schvalovacím řízením, zejména pro její nedostatečný rozsah, ale i pro další formální a věcné vady (nedostatečný seznam odborné literatury a judikatury, kusé cizojazyčné resumé). Pokud jde o předloženou práci, lze konstatovat, že autorka všechny vytýkané formální nedostatky odstranila, tedy diplomová práce je napsána v normou stanoveném rozsahu, je v zásadě správně strukturována a ani proti metodám, které autorka použila, nelze mít relevantní výhrady. Rovněž cizojazyčné resumé a seznam jak použité odborné literatury, tak i judikatury, jsou na odpovídající úrovni.

Výhrady mám pouze k některým věcným chybám, popř. více než sporným úvahám. Tak autorka na s. 9, což je pojednání o historickém vývoji, uvádí, že zák. č. 140/1961 Sb. byl ohledně základní skutkové podstaty trestného činu znásilnění „mnohem přísnější“. O tom lze pochybovat, když tehdejší zákonná úprava dovoľovala uložit za tento trestný čin v jeho základní skutkové podstatě trest odnětí svobody od tří do osmi let, kdežto podle současné úpravy je trestní sazba za tento trestný čin od dvou do deseti let. Chybně je na s. 10 uvedeno, že tohoto trestného činu se mohl dle dřívější právní úpravy dopustit pouze muž, neboť ve skutečnosti spolupachatelkou mohla být i žena (která např. mužem znásilňovanou ženu držela). Zásadní rozdíl mezi dřívější a pozdější úpravou je však v tom, že předmětem útoku může být podle pozdější (i současné) úpravy i muž.

Pokud jde o další kapitolu, na s. 23 se uvádí, že rekognice se používá v oblasti sexuálních trestných činů pouze výjimečně. Tato tvrzení neodpovídá skutečnosti, neboť naopak tento zvláštní způsob vyšetřování je často používán u rekognice přes jednocestné zrcadlo nebo podle fotografií. Na s. 25 je nesprávně definován spolupachatel trestného činu znásilnění. Věta na s. 27, v níž autorka podle rozsudku nejvyššího soudu definuje objektivní stránku trestného činu znásilnění, je obtížně přezkoumatelná.

V další kapitole je na s. 42 dole uvedeno, že v případech násilného způsobu spáchání sexuálních deliktů hovoříme o „pachatelích psychopatech“. Rovněž tato argumentace neodpovídá skutečnosti.

V případě kapitoly pojednávající o následcích trestného činu znásilnění je na s. 51 uvedeno, že dvouletý trest odnětí svobody je „skoro polovina horní sazby“ za trestný čin podle § 185 odst.2 TrZ. Je třeba připomenout, že rozpětí této trestní sazby je od dvou do deseti let odnětí svobody.

Kladně kvituji srovnání, které autorka provedla s právní úpravou v Jihoafrické republice, což je ovšem země naprosto odlišná, zejména pokud jde o kulturu a tradice v náhledu na sexuální chování a jeho trestnost.

Co se týče závěrečné kapitoly, mám připomínku pouze k tvrzení na s. 68, že novými zákonnými úpravami je snižována trestní sazba za tento trestný čin. Je třeba si uvědomit, jaké jednání bylo dříve považováno za trestný čin znásilnění, jaké jednání je za něj považováno v současné době a která všechna jednání, společensky méně škodlivá, byla zahrnuta pod tuto skutkovou podstatu.

S ohledem na výše uvedené věcné nedostatky hodnotím předloženou diplomovou práci třetím klasifikačním stupněm.

Při obhajobě by se diplomantka měla zaměřit na bližší výklad základních a kvalifikovaných skutkových podstat tohoto trestného činu.

V Plzni 27.10.2016

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická
Katedra trestního práva

JUDr. Jindřich Fa s t n e r
oponent diplomové práce

